

Arrest

nr. 142 462 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DE MEERLEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de relevante gegevens van de zaak

Op 14 augustus 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gedaan in functie van een minderjarig Belgisch kind, nl. [...]

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleidt of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens het rijksregister blijkt echter dat betrokkene niet bij zijn Belgisch kind woont. Bijgevolg is niet voldaan worden aan de gestelde voorwaarde betreffende het feit dat betrokkene zich als ouder bij het Belgisch kind dient te 'voegen'.

Betrokkene heeft geen doorslaggevende bewijzen voorgelegd om desondanks dat hij niet effectief woont bij zijn Belgisch kind, toch wel degelijk een financiële en affectieve relatie onderhoudt met het kind.

Om de financiële en affectie band met zijn dochter aan te tonen legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Verklaring op eer van de referentiepersoon: Aangezien deze verklaring niet zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, wordt ze niet aanvaard als afdoende bewijs om de affectieve band tussen beiden aan te tonen.*
- Loonfiches: deze bewijzen enkel dat betrokkene werkt, hier is echter geen enkele verwijzing op te vinden dat betrokkene mede instaat voor het financieel onderhoud van zijn Belgisch minderjarig kind.*

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er voldaan is aan de voorwaarde zoals in bovenstaand wetsartikel is voorzien.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie op omdat verzoeker nalaat een middel uiteen te zetten "waarin hij dan melding had kunne(n) maken van enige juridische grondslag en wettelijke bepaling dat hij geschonden acht". Zij voegt daaraan toe: "De verwerende partij heeft dan ook het gissen naar de juridische gronden waarop dit beroep tot nietigverklaring werd gebaseerd. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift enkel een uitzetting gegeven omtrent de ontvankelijkheid, doch niet omtrent de gegrondheid."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift inderdaad geen hoofdstuk wijt aan de gegrondheid van het beroep. Echter, onder de hoofding "belang" in het verzoekschrift, dat in totaal 3,5 bladzijde telt zodat het de verwerende partij niet kan zijn ontgaan, betoogt de verzoekende partij waarom zij, in weerwil van wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, meent wél te voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het zou van een overdreven formalisme getuigen om de uiteenzetting van verzoeker niet als een middel te beschouwen om de eenvoudige reden dat niet de correcte hoofding werd vermeld.

2.3. De exceptie moet dan ook worden verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij zet het volgende uiteen :

“Dat verzoeker gedurende het grootste deel van zijn leven (1978-2011) in België heeft gewoond en er is opgegroeid, is gescheiden, doch een minderjarig kind heeft [...] uit zijn huwelijk.

Dat verzoeker heden is teruggekeerd naar België en alhier wenst te verblijven.

Dat verzoeker dit evenwel niet kan op hetzelfde adres van zijn dochter om reden dat deze nog steeds inwonende is bij zijn ex-vrouw.

Dat verzoeker evenwel mee in staat voor het onderhoud van zijn dochter.

Dat de verklaring van de dochter zelf een voldoende bewijs is dat verzoeker voor haar zorgt zowel materieel als moreel en zij de banden met haar vader opnieuw wil aanhalen.

Verzoeker levert het bewijs dat hij werkt (loonfiches) en dat hij zijn dochter financieel kan steunen. Zijn loon is van deze grootorde dat financiële steun mogelijk is.

Alhoewel verzoeker in de onmogelijkheid is om met zijn dochter samen te wonen (echtscheiding) is er toch een affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter en heeft hij voldoende draagkracht om voor zijn dochter mee te zorgen.

In die omstandigheden zijn de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 215.12.1980 wel degelijk vervuld en kan aan verzoeker een verblijf langer dan drie maanden worden toegekend.”

3.2. Verzoeker diende op 19 februari 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als bloedverwant in opgaande lijn van zijn minderjarig kind.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

[...]

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

In de bijlage 19ter die hij op die dag ontving werd hij verzocht om ten laatste op 18 mei 2014 documenten over te leggen die de *“financiële/affectieve banden”* zouden aantonen.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verwerende partij niet is gestopt met de vaststelling dat verzoeker niet bij zijn kind woont. Zij is verder nagegaan of hij een financiële en affectieve relatie onderhoudt met zijn kind, om te komen tot de conclusie dat één en ander niet werd aangetoond.

Verzoeker betwist niet dat hij een verklaring op eer voorlegde vanwege de referentiepersoon en loonfiches van hemzelf.

Hij betoogt vooreerst dat de verklaring van zijn dochter een bewijs is dat hij zowel materieel als moreel voor haar zorgt en dat zij de banden met haar vader opnieuw wil aanhalen. Echter, daarmee toont hij geenszins aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing, met name dat het gaat om een verklaring op eer die niet vergezeld gaat van objectief verifieerbare stukken zodat de feitelijkheid en waarachtigheid ervan niet kunnen worden getoetst, kennelijk onredelijk of onwettig zou zijn.

Voorts, wat de loonfiches betreft, stelt verzoeker dat hij het bewijs levert dat hij werkt en dat zijn loon van deze grootorde is dat financiële steun aan zijn dochter mogelijk is. Echter, de Raad is van oordeel dat dit argument het motief in de bestreden beslissing niet onderuit haalt. Het bewijs dat verzoeker werkt

en dat zijn loon het zou toelaten om zijn dochter financieel te ondersteunen is niet voldoende om aan te tonen dat hij daadwerkelijk mee instaat voor het financieel onderhoud van zijn dochter.

Verzoeker maakt dan ook geen schending aannemelijk van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.3. Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS